

РЕШЕНИЕ

№ 6071

гр. София, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 26.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая В Миланова, като разгледа дело номер **1081** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 10а, ал. 4 вр. с ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ и вр. с чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ и Наредбата за условията и реда да издаването на визи и определяне на визовия режим /НРУИВВР/.

Образувано е по жалба на Е. Д.,гражданин на Р.А., [дата на раждане] в [населено място],чрез адв. К. А. от САК,срещу отказ на виза „Д“,издаден на 18.01.2023г. от консула при Посолството на Р.България в Т., Р.А..

В жалбата се твърди за незаконосъобразност на издадения административен акт.Твърди се за извършено нарушение на разпоредби от Европейската конвенция за защита на правата на човека,като се сочи практика на СЕС.Моли съдът,да отмени оспорения отказ като незаконосъобразен.В о.с.з. жалбоподателят не се явява,не се представлява.

Ответникът–завеждащ консулска служба при Посолството на Р.България в Т.,А.,чрез юрк. З.,моли съдът да отхвърли жалбата,като неоснователна и недоказана.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по молба на Е. Д.,гражданин на Р.А..Жалбоподателят е подал в Посолството на Р.България в [населено място],Р.А., заявление №ТТА22000156 за издаване на виза тип "D"-за дългосрочно

пребиваване/л.11/.Към заявлението жалбоподателят е представил пред административния орган следните документи:копие на международен паспорт, удостоверение за сключен граждански брак между Е. Х. Д. и М. Р. Д.,издадено от [община] на 14.09.2022г.;копие на лична карта на М. Р. Д.;нотариален акт на недвижим имот от 14.02.2022г. на М. Д.;декларация с нотариална заверка за сключен брак,подписана от жалбоподателя и съпругата му–М. Д.,че сключеният между двамата брак не е сключен с цел заобикаляне на законите и нормите, регламентиращи режима за чужденците в Република България и осигуряване на молителя пребиваване в страната;нотариално заверена декларация,че молителят се установява по собствено желание на територията на Р.България на адрес в [населено място],общ.П.; удостоверение за липса на съдимост на молителя в Р.А.; препис-извлечение от регистъра за гражданско състояние в А., в който е отразен гражданският брак между молителя и М.Д., банково удостоверение от „Райфайзен банк“АД за притежавани от молителя средства в размер на 2501,40 евро.

След проведена съгласувателна процедура с ДА "Национална сигурност" заявлението на молителят и било разгледано от ДАНС,по реда на инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване с ТДНС "П.".Предоставено е становище от ТД“НС“,като е посочено,че ТД“НС“–не възразява да бъде издадена виза на лицето /л. 49/.

След проведена съгласувателна процедура по исканата виза по реда на инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013г.директора на ОДМВР-П.(л. 52) е предложил на директора на дирекция „Миграция“ на лицето да бъде отказано издаване на виза.Органът се е позовал на извършена проверка, документирана в справка.В указаната справка/л.52/, изготвена от старши комисар И. З. е отразено,че жалбоподателят,преди сключване на брака с г-жа Д. е бил с имена UASMUKA Е.,род.29.12.1978г., гражданин на А..От бюро „СИРЕНИ“-Франция е подадена информация,че:UASMUKA/Dobрева/Е. е с наложена забрана за връщане, издадена от Префектура на La Meurthe-et-Moselle,валидна от 08.02.2022г. до 15.09.2023г., като лицето е пребивавало нелегално във Франция.В справката също е отразено,че съпругата му М. Р. твърди:"че са се запознали със Е. по интернет,преди около година, като в последствие решили да сключат брак и че същият работи в [населено място],като автомонтьор и има предишен брак и три деца".В справката също е отразено,че при извършена проверка на адрес – [населено място], [улица] има построена недовършена къща без външна ограда и, че там не живее никой.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР/л. 14/,от Посолството на Р.България в Т.,Р.А.,подписано от консулско длъжностно лице–Б.П.,с адресат оспорващият Е. Д.,същият е уведомен,че издаването на виза е отказано.Отразените в акта основания са чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – жалбоподателят не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване:"налице са достоверни съмнения, че бракът е сключен с цел Р.България да се използва,като транзитен пункт за миграция в ЕС.Липсват съпружески отношения –не са живеели заедно".

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства съгласно определение на съдът по реда на чл.192 от ГПК: Справка рег. №312р-25511/14.10.2022г.(л.52) до дирекция "Миграция" в МВР.Справка от ДАНС писмо рег. № М-9676/07.06.2022г.(л.49).

Административен съд София-град, като прецени доказателствения материал по делото, както и валидността и законосъобразността на обжалвания административен акт с оглед основанията, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК приема следното:

Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 27.01.2023г. Съгласно разпоредбата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съдът, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването му на права по ЕКЗПЧОС. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество по изложените в нея основания. Същата е в законоустановения 14-дневен срок и е процесуално допустима, по същество неоснователна.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав намира, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 НУРИВОВР визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото е представена Заповед №95-00-254/03.10.2011г., издадена от Министъра на външните работи /л.24/, съгласно която на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства е възложено да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които могат вземат решение за отказ за издаване на виза. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, със Заповед №47/18.07.2022г./л.25/, издадена от Посланика на Република България в Р.А., с която са определени консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелни решения по издаване на визи на основание чл. 27, ал. 2 НУРИВОВР, в която фигурира издателят на отказа Б. П..

В случая е била спазена предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2.](#)

Съгласуването е извършено по реда , определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи. Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. Съгласно чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Р. България и Румъния, разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Р. България от датата на присъединяване (1.01.2007 г.). След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. L ОВ. бр. 165 от 2 юли 2018 г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс – понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155. С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела C-225/19 и C-226/19 R.N.N.S (225/19) и К.А. (C-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т.34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. (...)

Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита. „ Не се налага отмяна на отказа в условията на чл. 146, т. 2 от АПК, като съдът приема, че е била спазена предвидената форма на обжалваният акт. Съдът приема също, че в случая е била изцяло спазена процедурата от административният орган издал акта и съдът не констатира допуснатото съществено процесуално нарушение, което е ограничило правата на жалбоподателят в образуваното административно производство. Оспореният административен акт е

издаден в съответствие с разпоредбите на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Не се установяват допуснати нарушения на административно-производствените правила от категорията на съществените, съставляващи основание за неговата отмяна по аргумент от нормата на чл. 146, т. 3 АПК.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения: В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т.17 от чл.10 на ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните органи притежават широка свобода на преценка за условията за прилагане чл. 32, § 1 от Визовия кодекс /Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността/, както на релевантните факти, за да могат да установят дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза. Намерението на законодателя на Съюза да остави голяма свобода на преценка на посочените органи следва от чл. 21, § 1 и на чл. 32, § 1 от Визовия кодекс — разпоредби, които задължават тези органи да "преценяват дали кандидатът представлява риск за незаконна имиграция", и да обръщат специално внимание на определени аспекти от положението, в което се намира последният, и да установят дали са налице "основателни съмнения" относно определени обстоятелства. Съществува принцип на международното право, известен като една от характерните прояви на държавния суверенитет, съгласно който държавите имат право да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани. Макар държавите-членки да са се съгласили да се откажат от прилагането на такъв принцип по отношение на европейските граждани, чиято свобода на движение е гарантирана с "основната конституционна харта" на Съюза, това не е така по отношение на достъпа до териториите на държавите членки на граждани на трети страни, още повече когато липсва позоваване на каквато и да било тясна семейна връзка с гражданин на Съюза. СЕС е постановил, че автоматичният отказ, изискван от държавите-страни по Конвенцията за прилагане на Ш. споразумение в случай на неспазване от страна на кандидата на условията за влизане, е "израз на принципа на сътрудничество между договарящите държави, който е в основата на достиженията на правото от Шенген и е необходим за функционирането на система за интегрирано управление, което гарантира високо и единно равнище на контрол и наблюдение като следствие от свободното преминаване на границите в рамките на Ш. пространство".

Съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в жалбата оплакване за нарушение правото на личен и семеен живот на Е. Д. Съгласно чл. 8 от ЕКПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. В Решение по дело *Boultif*, ЕСПЧ приема, че "извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на

защитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, § 1 ЕКПЧОС. Съгласно ЕКПЧОС понятието "семейство" се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл. 8, § 2 от ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, § 1 от ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, и степен на интеграция в обществото на договарящата държава.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е сключил граждански брак с М. Д., но проверката на органите на ОДМВР-П. е установила, че основната цел на молителя е чрез сключения брак да използва страната като транзитен пункт за миграция в държава от ЕС. Това е така, защото по безспорен начин е установено, че съпрузите не живеят заедно и не се откриват на заявления от тях адрес. Съпрузите не са пребивавали на адреса, сочен за семейно жилище от доказателствата е видно, че същото е в процес на строеж. От събраните доказателства следва да се приеме, че бракът е фиктивен и сключен единствено с цел заобикаляне на правните норми, уреждащи статута на чужденците в Република България. Като се отчетат посочените по-горе обстоятелства, се установява наличието на обстоятелства за дерогация на правото по чл. 8, ал. 1 от Конвенцията. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Настоящият състав приема, че административният орган е представил доказателства за недобросъвестност от страна на Е. Д., като в случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Тези данни не се опровергаха по време на съдебното производство, от страна на жалбоподателя не се представиха никакви доказателства, които да оборят изводите на административния орган.

Относно изложените съображения за относимост на решение №С-503/03 т.52-59 комисията срещу Кралство Испания/без да се сочат конкретни обстоятелства в жалбата/, настоящият състав следва да посочи че същото е неотнормимо, т.к. посочените текстове тълкувани в решението касаят лица/съпрузи-гражданини/ на трета стана представляващи „истинска, настояща и достатъчно сериозна заплахата“, засягаща един от основните интереси на обществото по смисъла на Директива 64/221, не се твърди в обжалваният акт, че Е. Д. е заплахата за националната сигурност, нито е посочено такова основание в обжалваният административен акт.

По изложените съображения настоящият състав намира оспорения акт за законосъобразен. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 143, ал. 4 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, оспорваният следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено по реда на чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно и чл. 143, ал. 1 от АПК,
Административен съд-София град 34 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Д.,гражданин на Р.А., [дата на раждане] в [населено място],чрез адв. К. А. от САК,срещу отказ на виза „Д“,издаден на 18.01.2023г. от консула при Посолството на Р.България в Т., Р.А..

ОСЪЖДА Е. Д.,гражданин на Р.А., [дата на раждане] в [населено място],да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение по делото в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

съдия: